

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **A.T.K. E.**, občana Libye, proti žalované **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5.12.2012 č. j. CPR-17178-2/ČJ-2014-930310-V217, ve věci **správního vyhoštění**

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie ze dne 25.9.2014 č. j. KRPT-206536-11/ČJ-2014-070022-CH-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30-ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí s tím, že na uvedeného cizince se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 5.12.2014 č. j. CPR-17178-2/ČJ-2014-930310-V217 bylo odvolání žalobce zamítnuto a původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25.9.2014 č. j. KRPT-206536-11/ČJ-2014-070022-CH-SV bylo potvrzeno.

Žalobce podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí ze dne 5.12.2014 č. j. CPR-17178-2/ČJ-2014-930310-V217 a uvedl, že je na invalidním vozíku a v České republice podstupuje na vlastní náklady dlouhodobou rehabilitaci v Lázních Darkov Karviná. Zpět do Libye nemůže odcestovat z důvodu nepokojů a války, během které bylo zrušeno letiště. Dále uvedl, že chce využít každou příležitost k léčení. Navíc 11.12.2014 podstoupil operaci močového měchýře ve Fakultní nemocnici v Ostravě a potřebuje další rehabilitaci po operaci.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že v žalobě jsou obsaženy naprosto totožné argumentace, na které bylo plně reagováno v napadených rozhodnutích, konkrétně v rozhodnutí č. j. KRPT-206536-11/ČJ-2014-070022-CH-SV ze dne 25.9.2014 a dále i v rozhodnutí žalovaného ze dne 5.12.2014 č. j. CPR-17178-2/ČJ-2014-930310-V217, na jehož odůvodnění žalovaný odkázal.

Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, vydaného dne 25.9.2014 pod č. j. KRPT-206536-11/ČJ-2014-070022-CH-SV ve věci správního vyhoštění, potvrdil. V odůvodnění uvedl, že uvedeným rozhodnutím účastníku řízení bylo uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 3 měsíce. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy účastník řízení pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla stanovena do 30-ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Odvolací správní orgán konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu se správním řádem, správní orgán I. stupně zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Rovněž tak byla účastníku řízení poskytnuta potřebná součinnost a účastník řízení měl možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy. Správní orgán I. stupně prokázal skutečnost, že účastník řízení pobýval na území České republiky od 13.9.2014 do 19.9.2014 (kdy bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění) bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Účastník řízení nedisponuje žádným pobytovým statutem na území České republiky, a proto správní orgán I. stupně zcela v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., vydal účastníkovi řízení napadené rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť účastník řízení naplnil ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. a zároveň porušil i svou právní povinnost pobývat na území s platným vízem dle ust. § 103 odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. Skutečnost, že účastník řízení na území České republiky pobýval bez víza od 13.9.2014 do 19.9.2014 byla nashromážděným spisovým materiálem, který byl podkladem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, prokazatelně doložena a odůvodněna. K odvolací námitce žalobce, že je v České republice z důvodu své léčby a jeho zdravotní stav mu neumožňuje vycestování zpět do domovského státu, odvolací správní orgán odkázal na ust. § 17 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. a přílohu č. 1 Nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15.3.2001 a

konstatoval, že žalobce do České republiky přicestoval a pobýval na schengenské vízum vydané Maltou. Podle článku 5 odst. 1 Vízového kodexu je pro posouzení žádosti o jednotné vízum a pro vydání rozhodnutí příslušný členský stát, jehož území představuje jediný cíl návštěvy nebo návštěv, pokud návštěva zahrnuje více než jeden cíl, členský stát, jehož území tvoří hlavní cíl návštěvy nebo návštěv, pokud jde o délku nebo účel pobytu nebo pokud nelze určit hlavní cíl, členský stát, jehož vnější hranice zamýšlí žadatel překročit. Žalobce jako účel a cíl cesty v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení uvedl, že do České republiky přicestoval z důvodu své léčby v Lázních Darkov. Jestliže žádal na Maltě o vydání schengenského víza č. MLT X, počet vstupů MLT, a délkou pobytu 90 dnů, jelikož se chtěl na území České republiky léčit, pak si měl nejprve zjistit délku léčení a místo, kde se bude léčit a podle toho požádat příslušný zastupitelský úřad o vydání krátkodobého víza nebo požádat o udělení dlouhodobého víza. Žalovaný uvedl, že je pouze vinou účastníka řízení, že si nepožádal o takový druh pobytu, který by pokryl celou dobu jeho léčení. Vlastní léčení nelze uvádět jako liberaci pro neoprávněný pobyt. Žalovaný dále argumentoval, že z vyjádření účastníka řízení vyplývá, že nebyly současně splněny podmínky udělení víza, které jsou stanoveny mj. v článku 5 Vízového kodexu a současně byly naplněny podmínky pro prohlášení víza za neplatné podle článku 34 odst. 1 Vízového kodexu. Poukazoval na to, že účastník řízení přicestoval na území České republiky na krátkodobé vízum udělené Maltou s tím, že bude pobývat na území České republiky a nežádal o udělení krátkodobého víza za účelem pobytu na území České republiky, ale na území Malty. Současně si měl účastník řízení zjistit dobu, po kterou bude nucen zůstat na území České republiky a poté si požádat o vízum na příslušném zastupitelském úřadě toho státu, kam hodlá cestovat a pobývat. Tím, že si požádal na zastupitelském úřadě Malty a přicestoval na území České republiky a překročil dobu pobytu, dochází k obcházení a porušení zákona č. 326/1999 Sb. a současně i k obcházení platného právního předpisu, kterým se řídí členské státy Evropské unie, a to Vízového kodexu. K námitce žalobce, že z území České republiky nemůže vycestovat, protože mu to neumožňuje jeho zdravotní stav, odvolací orgán konstatoval, že nikterak nezpochybňuje zdravotní stav účastníka řízení, který je doložen i lékařskou zprávou, avšak na straně druhé, je třeba vzít v potaz skutečnost, že účastník řízení už se zdravotními potížemi do České republiky přicestoval a následnou léčbou se musel jeho zdravotní stav zlepšit, či zůstat stejný, avšak nemohl se zhoršit. Z tohoto důvodu nelze úspěšně namítat, že zdravotní stav účastníka řízení mu neumožňuje vycestovat z území České republiky. V postupu správního orgánu I. stupně, který zkoumal v souladu s § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení, neshledal odvolací orgán pochybení.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násled. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu žalovaného soud zjistil, že dne 19.9.2014 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., včetně poučení. Téhož dne byl sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení. Správní orgán vyšel ze zjištění, že dne 19.9.2014 ve 14.00 hodin bylo při pobytové kontrole v Lázních Darkov v Karviné policisty odboru cizinecké policie,

oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort zjištěno, že státní příslušník Libye T. K. E. A. nepředložil platný cestovní doklad ani platné vízum či povolení k pobytu opravňujícího jej k pobytu na území České republiky. Bylo zjištěno, že cizinci bylo uděleno schengenské vízum č. X typu „C“ multi, vydané velvyslanectvím Maltý v Tripolisu, s délkou pobytu na 90 dnů, platné od 10.2.2014 do 8.8.2014. Bylo zjištěno, že do států schengenského prostoru naposledy přicestoval z Libye na letiště ve Vídni dne 27.5.2014 a dne 15.7.2014 mu byl policisty oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek-Místek, pracoviště Chotěbuz již jednou prodlužován pobyt výjezdním příkazem z moci úřední na dobu 60 dnů do dne 12.9.2014. Do této doby z území členských států Evropské unie nevystoupal a zdržuje se na území České republiky v současné době bez cestovního dokladu a platného víza či povolení k pobytu. Dále bylo zjištěno, že 27.6.2014 započal léčbu v Lázních Darkov v Karviné, kde se léčí doposud. Toto doložil potvrzením o léčbě a lékařskou zprávou. Správní orgán konstatoval, že vízum opravňovalo žalobce k pobytu na území České republiky do 12.9.2014. Z území schengenského prostoru nevystoupal, svůj další pobyt si nezlegalizoval a od 13.9.2014 pobývá na území smluvních států neoprávněně. Cestovní pas Libye č. X předložil policistům ke kontrole před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S cizincem bylo za přítomnosti tlumočníka zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. Správním orgánem I. stupně bylo dále vyžádáno závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince a 21.9.2014 toto bylo vystaveno.

Dne 25.9.2014 byl účastník řízení seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Součástí správního spisu je úřední záznam o skutečnostech zjištěných проверkou v evidencích, spisový materiál zpracovaný v rámci celého řízení vedeného pod č. j. KRPT-206536-11/ČJ-2014-070022-CH-SV a závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince vydaného Ministerstvem vnitra České republiky dne 21.9.2014 pod evidenčním číslem ev. č. ZS 24374, podle něhož je vycestování žalobce možné.

Dne 25.9.2014 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění a rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady správního řízení. Dále bylo zjištěno, že dne 25.9.2014 bylo podáno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25.9.2014 č. j. KRPT-206536-11/ČJ-2014-070022-CH-SV, v němž je uvedeno, že s rozhodnutím o správním vyhoštění nesouhlasí, v současné době podstupuje léčbu v Lázních Darkov v Karviné a jeho zdravotní stav mu nedovoluje vycestování zpět do domovského státu, jelikož vyžaduje dlouhodobou rehabilitaci. Toto doložil lékařskou zprávou a potvrzením o léčbě v Lázních Darkov. Namítal, že správní orgán nepřihlédl k závažnosti situace a jeho zdravotnímu stavu, jak je popsán v lékařské zprávě.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle ust. § 174a téhož zákona, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav,

povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 10-ti denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce bylo proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takovéto nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Krajský soud konstatuje, že správní orgán náležitě zjistil skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Správní orgán učinil správný závěr, podle něhož v konkrétním případě došlo k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. Bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně bez víza od 13.9.2014 do 19.9.2014, kdy bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členského státu Evropské unie. Z ust. § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. vyplývá, že cizinec je povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Ke zjištění správního orgánu, že žalobci byl 15.7.2014 udělen výjezdní příkaz č. GA 0040444, na 60 dnů, platný do 12.9.2014 a od 13.9.2014 do 19.9.2014 pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn a nedisponuje žádným pobytovým statutem na území České republiky, žalobce ani ničeho nenamítal. Při svém rozhodování správní orgán vycházel rovněž v souladu s § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců – zákona č. 326/1999 Sb. – ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky č. ZS 24334, z něhož vyplývá, že vycestování žalobce do domovského státu je možné. Správní orgán se zabýval posouzením věci i z pohledu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., podle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. K námitce žalobce, že z území České republiky nemůže vycestovat, protože mu to neumožňuje jeho zdravotní stav, žalovaný učinil závěr, že nikterak nezpochybňuje zdravotní stav žalobce, který je doložen i lékařskou zprávou, avšak na straně druhé, je třeba vzít v potaz skutečnost, že účastník řízení už se zdravotními potížemi do České republiky přicestoval a následnou léčbou se musel jeho zdravotní stav zlepšit, či zůstat stejný, avšak nikoliv se zhoršit. Žalovaný tak dovodil, že žalobce nemůže úspěšně namítat, že jeho zdravotní

stav mu neumožňuje vycestovat z území České republiky.

Uvedená námitka ohledně zdravotního stavu žalobce s argumentací, že v případě jeho vycestování a přerušení léčení by mohlo dojít k zastavení postupného zlepšování jeho zdravotního stavu, která je stěžejní námitkou žaloby žalobce, soud neshledává důvodnou. Žalobce přicestoval na území České republiky na schengenské vízum vydané Maltou s tím, že bude pobývat na území České republiky. Žádal-li na Maltě o vydání schengenského víza č. MLT X, počet vstupů MLT s povolenou délkou pobytu 90 dnů, měl si nejprve zjistit délku léčení a místo, kde se bude léčit a podle toho požádat příslušný zastupitelský úřad o vydání krátkodobého víza nebo požádat o udělení dlouhodobého víza. Žalobce ovšem nežádal o udělení krátkodobého víza za účelem pobytu na území České republiky. Lze přisvědčit názoru žalovaného, že je pouze vinou žalobce, že si nepožádal o takový druh pobytu, který by pokryl celou dobu jeho léčení. Nelze akceptovat námitku žalobce, že v případě jeho vycestování a přerušení léčení, by mohlo dojít k zastavení postupného zlepšování jeho zdravotního stavu. Jak výše uvedeno, bylo na žalobci, aby si požádal o udělení krátkodobého víza za účelem pobytu na území České republiky a o takový druh pobytu, který by pokryl celou dobu jeho léčení. Nelze dospět k závěru, že by zde byly takové okolnosti, které by v případě vyhoštění žalobce znamenaly nepřiměřený zásah do jeho soukromého života.

Soud konstatuje, že žalovaný řádně hodnotil kritéria stanovená pro vyhoštění a soud se s jeho postupem ztotožňuje. Nesnáze žalobce způsobené uloženým vyhoštěním, které jsou důsledkem žalobcova neadekvátního postupu, nelze přičítat žalovanému. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla v souladu s ust. § 118 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena v délce tří měsíců s počátkem doby od okamžiku, kdy cizinec pozbývá oprávnění k pobytu na území České republiky. Tato povinnost byla správním orgánem uložena v souladu s ust. § 118 odst. 1 a odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. Také doba k vycestování z území České republiky stanovená správním orgánem do 30-ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí odpovídá dikci ust. § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.

Soud uzavírá, že žalobní tvrzení o pochybení správního orgánu I. stupně či žalovaného nebylo shledáno důvodným, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady prokazatelně nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské nám. č. 6.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě

obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 28.1.2015

**Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**